

Sygn. akt II CNP 37/13

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 9 października 2013 r.

skargi M.U.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w S. z dnia 22 kwietnia 2013 r.,

wydanego w sprawie z powództwa M.U.

przeciwko R. M.

o zapłatę,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód wystąpił przeciwko pozwanemu o zapłatę kwoty 2 460 zł oraz o wydanie banneru reklamowego podnosząc, że R. M. nie wykonał umowy z dnia 21 kwietnia 2011 r. dotyczącej pośrednictwa wynajmu lokalu użytkowego położonego w S. przy ul. R. [...]. Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 8 listopada 2012 r. uwzględnił powództwo (pkt I i II) oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 100 zł tytułem kosztów postępowania (pkt III). Pozwany w apelacji dotyczącej tylko roszczenia pieniężnego (pkt I) oraz kosztów postępowania (pkt III) zakwestionował przede wszystkim ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd pierwszej instancji. Wyrokiem z dnia 22 kwietnia 2013 r. Sąd Okręgowy w S. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że powództwo o zapłatę oddalił oraz uchylił rozstrzygnięcie dotyczące kosztów i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 400 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 22 kwietnia 2013 r. powód wniósł o stwierdzenie, że zaskarżony wyrok jest w całości niezgodny z prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu w zasadzie drugiej instancji, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a jego zmiana lub uchylenie w drodze innych środków prawnych, nie było i nie jest możliwe (art. 424¹ § 1 k.p.c.). Zasadą jest, że prawomocność, tworzy nowy stan prawny pomiędzy stronami albo *erga omnes*, jak też sanuje wszelkie ewentualne naruszenia prawa, którymi orzeczenie ewentualnie jest dotknięte. Dlatego przy wykładni zawartego w art. 424¹ § 1 k.p.c. pojęcia „niezgodności z prawem” należy uwzględnić istotę i sens odpowiedzialności państwa przewidzianej w art. 417¹ § 2 k.c. w zw. z art. 77 Konstytucji RP oraz naturę władzy sędziowskiej. Swoboda ocen sędziowskiej wynika nie tylko z jej istoty, ale często z pojęć niedookreślonych, czy klauzul generalnych. W związku z tym w teorii prawa trafnie przyjmuje się istnienie tzw. luzu decyzyjnego, który oznacza możliwość wyboru przez sędziego jednego z możliwych rozwiązań.

Poza tym treść orzeczenia zależy od wyników wykładni, które mogą być różne w zależności od przedmiotu i stosowanych jej metod. W związku z otwartością semantyczną języka w tym także języka prawnego mogą mieć miejsce różne poprawne z punktu widzenia metod interpretacji. Z tych przyczyn tezę o istnieniu jedyne go trafne go orzeczenia należy odrzucić. Dlatego też należy uznać, że różnej treści orzeczenia wydane w podobnej sprawie mogą być „zgodne z prawem” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 1991 r., III ARN 32/91, PUG 1992, nr 2-3, poz. 4).

Z tych wszystkich względów definicja bezprawności dotycząca art. 424¹ § 1 k.p.c. jest nieco odmienna od tego ogólnego pojęcia funkcjonującego na gruncie prawa materialnego i procesowego. Prawomocne orzeczenie jest niezgodne z prawem, gdy jest sprzeczne z niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35, z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05 OSNC 2007, nr 1, poz. 17, z dnia 14 grudnia 2006 r., I BP 13/06, M. P. Pr. 2007, nr 5, poz. 253). Przy ocenie więc, czy skarga jest oczywiście bezzasadna należy uwzględnić „obostrzone” pojęcie bezprawności orzeczenia w rozumieniu art. 424¹ k.p.c.

Sąd drugiej instancji niezależnie od kwestionowanej w skardze odmiennej oceny prawnej umowy stron dokonał zmiany istotnych okoliczności faktycznych. Stwierdził, że pozwany nie zawierał umowy najmu przedmiotowego lokalu z R. L. i że ten ostatecznie odstąpił od zawarcia tej umowy. W związku z czym, odwołując się do unormowania zawartego w art. 6 k.c. wskazał, że to na powodzie spoczywał ciężar wykazania, iż pozwany zawarł umowę najmu przedmiotowego lokalu z R. L., a powołanie się przez powoda w tej kwestii na dane internetowe uznał za niewystarczające do wykazania tej istotnej spornej okoliczności.

Tym odmiennym ustaleniem Sądu drugiej instancji Sąd Najwyższy jest związany (art. 424¹² w zw. z art. 398¹³ § 2 k.p.c. oraz art. 424⁴ k.p.c.), a ono wraz z brakiem podniesienia w skardze jako naruszonego art. 6 k.c. czyniło roszczenie o zapłatę kwoty 2 460 zł nieuzasadnionym nawet przy innej wykładni powołanych w skardze przepisów. Wbrew także stanowisku skarżącego Sąd drugiej instancji nie wzruszył prawomocnego wyroku Sądu pierwszej instancji dotyczącego wydania

banera reklamowego. Z tych też względów skarga jest już oczywiście nieuzasadniona.

Poza tym sam skarżący w skardze przyznał, że ustawodawca nie zdefiniował pojęcia czynności pomocniczych, a zatem wykładni Sądu Okręgowego powołanych w skardze przepisów nie można było uznać za niezgodną z technikami jej dokonywania. W rezultacie brak było podstawy do przyjęcia, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z prawem, w wyżej wskazanym rozumieniu tego pojęcia.

Z tych względów na podstawie art. 424⁹ k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.